

Ὁ Ὁσιος Ἀλύπιος ὁ Εἰκονογράφος

(17 Αὐγούστου)

Ο ΟΣΙΟΣ Ἀλύπιος ὁ Εἰκονογράφος εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ μύριπνοα ἄνθη ποὺ ἀνθισαν στὴν περίφημη Λαύρα τῶν Σηλαίων στὸ Κίεβο τῆς Ρωσίας.

Ἐζησε μὲ φιλοπονία, ἀρετὴ καὶ ἀκρίβεια τὴν μοναχικὴ του ζωὴ καὶ διεκρίθη γιὰ τὴν ταπεινοφροσύνη του, τὴν ἀπροσπάθεια καὶ τὴν ὑπομονή, ἀξιώθηκε δὲ νὰ χειροτονηθῆ καὶ νὰ γίνῃ καὶ Πνευματικός.

Στὸν ψυχωφελῆ βίῳ του ἀναφέρονται διάφορα ἐκπληκτικὰ θαύματα ποὺ ἐπετέλεσε εὐρισκόμενος

ἀκόμη στὴν ζωὴ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δημοσιεύουμε ἓνα, τὸ ὁποῖο ἀφ' ἑνὸς εἶναι ἐπίκαιρο, λόγῳ τῆς Ἑορτῆς τῆς Παναγίας μας, ἀφ' ἑτέρου ἀποδεικνύει πόσο εὐάρεστη στὸν Θεὸ εἶναι ἡ ἱερὰ τέχνη τῆς Ἀγιογραφίας, ἀλλὰ καὶ τρίτον ἀποτελεῖ μία θεόθεν βεβαίωσι καὶ ἐπευλόγησι τῆς μεγάλης Θεομητωρικῆς Ἑορτῆς τῆς Πανσέπτου Κοιμήσεως καὶ τῆς εἰς Οὐρανοὺς Μεταστάσεως τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου.

• Βλέπε τὸ θαῦμα καὶ τὸν πλήρη βίῳ τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου στὸ ψυχωφελέστατο βιβλίον: «Πατερικὸν τῶν Σηλαίων τοῦ Κιέβου - Διηγήσεις ἀπὸ τῆ ζωὴ καὶ τὰ κατορθώματα τῶν Ὁσίων Πατέρων τῆς Κιέβο-Πετσέρσκαγια Λαύρας», ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, Ὦρωπος Ἀττικῆς 1990, σελ. 153 - 163.

* * *

ΚΑΠΟΙΟΣ εὐσεβῆς Χριστιανὸς ἔδωσε στὸν Ὅσιο παραγγελία νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Τὴν εἶχε τάξει στὴν Παναγία γιὰ τὴν Πανήγυρῃ της, στὶς 15 Αὐγούστου, καὶ παρακάλεσε νὰ εἶναι ἔτοιμη ἐγκαίρως.

Ἄλλὰ σὲ λίγες ἡμέρες ὁ θεοφιλῆς Ἀλύπιος ἀρρώστησε βαριά. Ἡ κοίμησή του πλησίαζε. Ἔτσι ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παραγγελία.

Ὁ Χριστιανὸς ἐκεῖνος ἔπεσε σὲ μεγάλη θλίψη. Ἦρθε στὸν Ἅγιο, ποὺ βρισκόταν στὴν κλίνη σὲ κακὴ κατάσταση, καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ βρῇ μιὰ λύση, ὥστε νὰ εἶναι ἔτοιμη ἡ εἰκόνα στὴν Ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως.

– Μὴ θλίβεσαι, παιδί μου, ἀποκρίθηκε μὲ σθησμένη φωνὴ ὁ Ὅσιος. Ἔχε ἐμπιστοσύνη στὸ Θεὸ καὶ στὸ ἅγιο θέλημά Του. Ἡ εἰκόνα τῆς Κυρίας Θεοτόκου θὰ βρίσκεται στὴ θέση της τὴν ἡμέρα τῆς Ἑορτῆς.

Παρηγορημένος ὁ Χριστιανὸς ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου, ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του χαρούμενος.

Ὡστόσο, ὅταν ἦρθε τὴν παραμονὴ τῆς Ἑορτῆς γιὰ νὰ πάρῃ τὴν εἰκόνα, διαπίστωσε πὼς δὲν ἦταν ἔτοιμη, ἐνῶ ὁ μακάριος Ἀλύπιος εἶχε βαρύνει περισσότερο. Δυσανεστημένος τότε ἔλεγε:

– Γιατί, παπα-Ἀλύπιε, δὲν μὲ εἰδοποίησες γιὰ τὴν κατάσταση τῆς υγείας σου; Θὰ ἔβρισκα ἄλλον ἀγιογράφο νὰ μοῦ φτιάξῃ τὴν εἰκόνα. Ἔχω ὑποσχεθῆ νὰ τὴν πάω στὴν ἐκκλησία αὔριο. Τί θὰ κάνω τώρα; Μὲ ντροπιάσες! Δὲν τὸ περίμενα αὐτὸ ἀπὸ σένα!

– Τέκνο μου, ἀποκρίθηκε μὲ πραότητα ὁ Ὅσιος, μήπως ἀπὸ ραθυμία δὲν ετοίμασα τὴν εἰκόνα σου; ...Νὰ ξέρης πὼς ὁ Κύριος μπορεῖ μόνο μ' ἓνα Του λόγο νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα τῆς Μητέρας Του. Ἐγὼ βέβαια ἤδη ἀναχωρῶ ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον, ὅπως μοῦ φανέρωσε ὁ Θεός. Ἐσένα ὅμως δὲν θὰ σ' ἀφήσω λυπημένο.

Παρὰ τὴ διαβεβαίωση τοῦ Ἁγίου ὅμως, ὁ Χριστιανὸς ἔφυγε συγχυσμένος.

Ἄλλὰ νά! Σὲ λίγο μπῆκε μέσα στὸ κελλί ἓνας ὀλόλαμπρος, φωτεινὸς νέος. Στάθηκε μπροστὰ στὸ καβαλέτο κι ἄρχισε νὰ ζωγραφίζῃ τὴν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως σιωπηλός. Ὁ Ὅσιος τὸν παρατήρησε προσεκτικά. Πρῶτα ἄπλωσε στὴν εἰκόνα τὸ χρυσό. Ἔπειτα ἔπιασε νὰ δουλεῦν τὰ χρώματα μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα. Σὲ τρεῖς ὥρες εἶχε κιόλας τελειώσει!

Στράφηκε τότε στὸν κατάκοιτο Ὅσιο καὶ τοῦ εἶπε:

Λαϊκή εικόνα του Όσιου Άλυπίου, με στιγμιότυπα από τον βίον του. Κάτω δεξιά το θαύμα με την Εικόνα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου.

- Πάτερ! Της λείπει τίποτα; Ήσφαλα σε κάτι;
- Πολύ καλή την έκανες, Άγγελε του Θεού, απάντησε εκείνος, Ό Θεός σε βοήθησε να την κάνης υπέροχη.

Μετά απ' αυτό, ό θεόσταλτος «ζωγράφος» πήρε στα χέρια του την εικόνα κι έγινε άφαντος.

Στό μεταξύ ό Χριστιανός που την είχε παραγγείλει δεν μπόρεσε να κλείση μάτι όλη τη νύχτα από τη μεγάλη του λύπη. Ξημέρωνε ή Έορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Η πανήγυρη, άλλοίμονο, θα γινόταν χωρίς την εικόνα της!

Τό πρωί σηκώθηκε με βαρεία καρδιά και κίνησε για την Έκκλησία. Δεν είχε ξημερώσει ακόμη καλά-καλά. Ήταν ό πρώτος

πού ἔφτασε στὸ Ναό. Θὰ μπορούσε ἀνενόχλητος νὰ κλάψη ἐκεῖ γιὰ τὸ σφάλμα του.

Μόλις ὅμως μπῆκε μέσα, τί νὰ δῆ! Ἡ εἰκόνα, πανέμορφη κι ἀστραφτερή, ἦταν τοποθετημένη στὸ προσκυνητάρι της!

– Κύριε ἐλέησον! φώναξε, κι ἔπεσε κάτω, πιστεύοντας ὅτι βλέπει ὄραμα. Ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα ὅμως, ἄρχισε νὰ πείθεται ὅτι ἡ εἰκόνα ἦταν πραγματική. «Ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ» θυμῆθηκε τὴ διαβεβαίωση τοῦ ὁσίου Ἀλυπίου, ὅτι ἡ εἰκόνα θὰ εἶναι ἔτοιμη στὴν Ἑορτὴ τῆς Παναγίας.

Γεμάτος δέος σηκώθηκε καὶ γύρισε στὸ σπίτι του γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς δικούς του. Κι ἔτρεξαν ὅλοι μὲ χαρὰ μεγάλη στὴν Ἐκκλησία, κρατώντας κεριὰ καὶ θυμιάματα.

Ἀντίκρυσαν τὴν εἰκόνα νὰ λάμπῃ σὰν τὸν ἥλιο. Τόσο πολὺ, πού δὲν μπορούσαν νὰ τὴν κοιτάξουν κατὰ πρόσωπο. Ἔλεσαν στὴ γῆ καὶ τὴν προσκύνῃσαν τρέμοντας ἀπὸ συγκίνηση.

Μετὰ τὴν Ἑορτὴ, ὁ εὐσεβὴς ἐκεῖνος Χριστιανὸς ἦρθε στὸν Ἡγούμενο τῆς Μονῆς τῶν Σπηλαίων καὶ τοῦ διηγήθηκε τὸ θαῦμα. Πῆγαν μαζὶ στὸν ἀξιομακάριστο Ἀλύπιο.

Ὁ Ἡγούμενος τὸν ρώτησε:

– Πάτερ Ἀλύπιε, πῶς καὶ ἀπὸ ποιόν ζωγραφίστηκε ἡ εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

Ἐκεῖνος τότε τοὺς διηγήθηκε ὅλα ὅσα ἔγιναν.

– Ἄγγελος Θεοῦ τὴν ἔφτιαξε, εἶπε. Αὐτὸς τὴν πῆγε καὶ στὴν Ἐκκλησία. Καὶ νά! Ὁ ἴδιος Ἄγγελος στέκεται τώρα ἐδῶ, δίπλα μου, περιμένοντας ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Κύριο γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ μου. Τὸν βλέπετε; Εὐλογητὸς ὁ Θεός!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ὅσιος παρέδωκε τὸ πνεῦμα του στὸν Κύριο. Ἦταν 17 Αὐγούστου.

Οἱ ἀδελφοὶ κήδεψαν μὲ τιμὲς τὸ τίμιο σῶμα του στὸ σπήλαιο τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου, δίπλα στοὺς ἄλλους κεκοιμημένους Πατέρες. Ἔτσι ὁ ἅγιος καὶ θαυματουργὸς εἰκονογράφος Ἀλύπιος, πού στόλιζε τὶς Ἐκκλησίες μὲ τὶς εἰκόνες του, στόλισε τώρα ὁ ἴδιος τόσο τὴ γῆ ὅσο καὶ τὸν οὐρανό. Τὴ γῆ, μὲ τὸ σεπτὸ καὶ πάναγνο σῶμα του. Καὶ τὸν οὐρανό, μὲ τὴν ὁσία ψυχὴ του.

